

ВСИЧКО ОТИВА ПО-ДОБРЪ.

Правомыслящи и разумни хора въ село-то клатяли главж и думали: Съ пестеніе да горимъ дърва, никога нѣма да ся излѣзне на край при такъвж твърдоглавж общинж. Нѣ Боянъ ся смѣялъ и казвалъ: „Само полегка, па всичко ще бжде. Трѣбва пръвѣ да ся говори на хора-та за това нѣщо, та да ся свѣстятъ. И Златарица не е станала отъ единъ пжтъ. Кога човѣкъ прѣдложи нѣщо ново на наши-ти старѣе, тѣ сж като дѣтца, кога видятъ чюждъ човѣкъ, най-напрѣдъ ся уплашатъ и бѣгатъ отъ него, слѣдъ това ся запржтъ да го гледатъ отъ далечъ, па като видятъ, че не хапе, най-послѣ го приближатъ, захванжтъ да си игражтъ съ него и ставатъ му най-добри пріатели.

Така казвалъ Боянъ. Между това наредба-та да ся сгради пералница и пець ся извършила. Едни дѣлали дървіе, другы гасили варъ, трети прѣнасяли кырпичи и пясъкъ. Оныя кжщы, кои-то желали да имжтъ пець, събрали ся вкупъ и отрядили за това най-сгодно мѣсто. Боянъ викнжлъ единъ доста искусенъ зыдаръ, кой-то проумѣвалъ добрѣ отъ таково сградіе.

Той самъ си отишълъ по различни села да извиди тамкашнж-тж нарядбж, та както е най-добрѣ да направи и въ Златарицж. При-есень и пералница-та и пець-та вече были готови, и за голѣмж радость на Златарчяны, па пълно проработили.

Едно слѣдъ друго върви. Нѣкои хора сами отъ себе ся досѣтили, че голѣмы-ты огнища съ широки-ты комины, по негдѣ и голѣмы пеци (кюмбета) не были вече потрѣбны, и че малки-ты пецици были много по-сгодны, зацо-то отивало малко дърва. Боянъ и попъ-тѣ вече си имали такывы малки пецици, въ кои-то могло и да ся готви. Въ града почти въ всякж кжщж имало такывы малки пеци. И прѣдишній главатаръ ималъ въ стаж-тж си такъвж пець само за това, да ся показва и у него нѣщо по гражданскы. Това было хубавъ добывъ, зацо-то човѣкъ могълъ да продаде спестены-ты дърва и да зима пары. Сега всякой ся смыслилъ на Бояновы-ты думы: „Залудо дърва да ся горяшъ, значи залудо пары да ся ырскашъ.“